

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Трестового фонду з прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Переклад не є обов'язковим для Суду. Для додаткової інформації дивіться повний текст копірайту наприкінці цього документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Червень 2012 р.

Centro Europa 7 S.r.l. i Di Stefano проти Італії [ВП] - 38433/09

Рішення від 7.6.2012 [ВП]

Стаття 10

Позитивні зобов'язання

Стаття 10-1

Свобода поширювати інформацію

Ненадання радіочастот ліцензованому телеканалу: *порушення*

Факти – Заявники – компанія і її законний представник. У липні 1999 року італійська влада видала компанії-заявнику ліцензію на загальнонаціональне наземне телевізійне мовлення, дозволивши встановити і експлуатувати аналогову телевізійну мережу, котра покриває 80% державної території. Щодо надання частот, ліцензія відсилала до національного плану надання частот на 1998 рік, зазначаючи, що компанія-заявник має протягом двадцяти чотирьох місяців узгодити своє обладнання з вимогами «плану призначення» і має провести узгодження з «програмою коригування», укладеними державним органом з регулювання комунікацій. Починаючи з 2000 року, компанія-заявник подала до адміністративних судів кілька заяв зі скаргами на ненадання їй жодних ефірних частот. У травні 2008 року *Consiglio di Stato* наказав Уряду розглянути прохання про надання частот. У січні 2009 року він також наказав відповідному міністерству виплатити компанії-заявнику приблизно 1000000 євро компенсації, вирахованої на основі законних очікувань щодо надання частот.

Право – Стаття 10: Ненадання державою частот компанії-заявнику позбавило її ліцензію будь-якого практичного значення, оскільки діяльність, яку вона дозволяла, було *de facto* неможливо здійснювати протягом близько десяти років. Отже, було втручання у реалізацію права компанії-заявника на поширення

інформації або ідей. Окрім того, після надання ліцензії на ефірне мовлення, розумно було очікувати від державних органів прийняття, протягом двадцяти чотирьох місяців, документів, необхідних для регулювання цих видів діяльності, за умови, що обладнання було оновлене. Проте, план надання частот не був втілений до грудня 2008 року, і компанія-заявник отримала єдиний канал для передачі своїх програм, починаючи з кінця червня 2009 року. Тим часом, кілька операторів продовжували на тимчасовій основі використовувати різні частоти, котрі, відповідно до національного плану, мали бути надані новим операторам. *Consiglio di Stato* вирішив, що такий стан справ був спричинений, в основному, законодавчими факторами. Ряд законів послідовно розширював строк, протягом якого існуючі канали «понад квоту» могли продовжувати мовлення як на національному, так і на місцевому рівнях. Інші оператори, таким чином, не могли брати участь на перших стадіях цифрового телемовлення. Окрім того, ці закони, сформульовані у нечіткий спосіб, відкладали завершення перехідної схеми з огляду на події, прив'язані до дат, які було неможливо передбачити. До того ж, Суд Європейського Союзу зазначив, що такі заходи національного законодавця спричинили послідовне застосування перехідних заходів, влаштованих на користь існуючої мережі, і що внаслідок цього оператори, які не мали ефірних частот, хоч і мали ліцензії, не змогли потрапити на ринок телемовлення. Відповідно, національна законодавча база не мала достатньої ясності і чіткості і не надала компанії-заявнику можливості передбачити з достатньою впевненістю, коли їй буде надано частоти, аби розпочати телемовлення. Внаслідок цього, згадані закони не відповідали вимогам передбачуваності. Також, влада не дотримувалась строків, встановлених ліцензією, і тим самим зрадила очікування компанії-заявника. Уряд не довів, що компанія мала доступні їй ефективні можливості змусити державні органи виконувати закони і рішення Конституційного суду. Отже, компанія-заявник не отримала достатніх гарантій проти сваволі. Таке упущення спричинило, поміж іншим, зменшення конкуренції у аудіовізуальному секторі. Отже, воно дорівнювало неспроможності держави виконати своє позитивне зобов'язання запровадити належну законодавчу і адміністративну базу для гарантування дієвого плюралізму засобів масової інформації.

Висновок: порушення (шістнадцять голосів проти одного).

Суд також вирішив, чотирнадцятьма голосами проти трьох, що було порушення статті 1 Протоколу № 1, оскільки законне очікування компанії-заявника, зокрема, експлуатація обіцяної ліцензії аналогової телевізійної мережі, мало достатні підстави вважатись «власністю». Оскільки Суд вже встановив стосовно статті 10, що втручання у право компанії-заявника не мало достатньо передбачуваної правової основи, у розумінні її юриспруденції, то стосовно статті 1 Протоколу № 1 має бути ухвалено такий самий висновок.

Стаття 41: 10000000 євро компанії-заявнику щодо матеріальної і моральної шкоди.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини
Це резюме, підготовлене Секретаріатом, не є обов'язковим для Суду.

Посилання на [Інформаційні повідомлення з юриспруденції](#)

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад підготовлено на замовлення і за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду і Суд також не несе відповідальності за його якість. Переклад можна завантажити з електронної бази рішень (HUDOC) Європейського Суду з прав людини (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-якої іншої бази, в якій його розміщено з дозволу Суду. Копіювання тексту перекладу допускається в некомерційних цілях за умови наведення повної назви справи, разом із вищенаведеним повідомленням про авторські права та посиланням на Цільовий фонд «Права людини». З питань, пов'язаних з наміром використати ту чи іншу частину цього перекладу в комерційних цілях, прохання звертатися за адресою publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.